

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.T.N.**, narozený dne ... , ev. č. x, státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní
Lhoty,
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 26. 10. 2018, č. j. OAM-
257/LE-LE05-LE30-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává
odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni
ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí
žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb.,

o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 11. 2. 2019.

2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se poté podle žalobce promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvených v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný byl povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie, a to logickým a přezkoumatelným způsobem.
3. Žalobce poukazuje na to, že žalovaný této své povinnosti v úplnosti nedostal a při vyhodnocení klíčových okolností žalobcovy pobytové historie a jeho zajištění dospěl ke zjevně nesprávným a zavádějícím závěrům.
4. Žalovaný především nesprávně vyhodnotil to, že žalobce v průběhu svého prvního azylového řízení projevil relativně značnou aktivitu, o vývoj řízení se zajímal a využil dokonce přezkumu rozhodnutí žalovaného prostřednictvím podání žaloby k příslušnému správnímu soudu.
5. Žalobce tedy ve skutečnosti prokázal, že jeho zájmem v žádném případě není jakkoliv řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany mařit, a to právě s ohledem na to, že podání žádosti o mezinárodní ochranu a vedení řízení o této žádosti je pro něj v současné době jediným přípustným prostředkem legálního pobytu na území České republiky. Žalobce nepopírá, že mu lze klást k tíži, že svoji pobytovou situaci neřešil v době k vycestování po skončení řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, na druhou stranu však tento nelegální pobyt nemůže být natolik závažnou skutečností, aby mohl vzbudit nedůvěru k žalobci a dostatečně podložit přesvědčení žalovaného o tom, že snad existuje závažné nebezpečí, že by žalobce mohl řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jakkoliv mařit.
6. Ačkoliv tedy snad lze označit jednání žalobce za lehkomyšlné, není možné odhlédnout od toho, že již žalobce v minulosti prokázal svůj zájem o řádné vedení azylového řízení, včetně využití opravných prostředků proti rozhodnutí vydanému v takovém řízení.
7. Žalovaný tedy dospěl k nesprávným závěrům o intenzitě protiprávního jednání žalobce a jeho pobytové historii na území České republiky, především s ohledem na jeho jednání v prvním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a s tím související možnosti uložení zvláštních opatření, přičemž se soustředil fakticky pouze na účelovost jeho žádosti o mezinárodní ochranu a nedostatečně zřejmý žalobcův zájem o řádné vedení řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Paušální odmítnutí využití zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu bylo tak zjevně nepřiměřeně přísným závěrem, který způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí.

8. Žalobce z výše uvedených důvodů žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a z důvodu urychlení řízení, nežádal žalobce o nařízení ústního jednání. Současně žádal právní zástupce přiznání odměny za ustanovení zástupcem žalobce.
9. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že nesouhlasí s obsahem námitek právního zástupce žalobce, jelikož z nich nelze dovodit žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení ani uváděný nesoulad s čl. 15 preambule Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU.
10. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených právním zástupcem žalobce a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by tento porušil některá ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky ČR. Správní orgán se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi zásadními skutečnostmi a zajistil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se dostatečným způsobem také zabýval možností uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu v případě žalobce, avšak po posouzení všech skutečností učinil závěr, že toto opatření by v případě žalobce bylo neúčinné, neboť žalobce nerespektoval platný právní řád ČR, neplnil své povinnosti, včetně uloženého správního vyhoštění (toto nelze označit slovy žaloby pouze za lehkomyšlnost), přičemž úmysl opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany na území ČR projevil až po svém zajištění Policií ČR, pouze aby se vyhnul realizaci správního vyhoštění (§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu). Tyto veškeré skutečnosti byly podrobně popsány především na č.l. 3-4 napadeného rozhodnutí. Rovněž doba trvání předmětného zajištění (§ 46 odst. 5 zákona o azylu) do dne 11. 2. 2019 byla uložena v souladu se zákonem vzhledem ke zjištěným individuálním okolnostem případu. V napadeném rozhodnutí žalovaný také podrobně popsal důvody k uložení povinnosti setrvat v ZZC po stanovenou dobu.
11. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž námitky právního zástupce žalobce uvedené v podané žalobě považoval za neopodstatněné.
12. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
14. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
15. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
16. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.

17. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.
18. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
19. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
20. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“; a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.*
21. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
22. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní

ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013.

23. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 18. 10. 2018 při kontrole OPKPE Praha na adrese Výpadová 1335, Praha - Radotín cizinec předložil cestovní doklad, který nebyl biometrický, nebylo v něm vylepené žádné platné vízum, a rovněž nebylo zjištěno, že by bylo s žalobcem vedeno jakékoli řízení o udělení pobytu. Lustrací bylo zjištěno, že se na území ČR nachází neoprávněně a je veden v evidenci nežádoucích osob (dále jen ENO). Rozhodnutím č.j. KRPA- 233809-24/ČJ-2016-000022, které nabylo právní moci 24. 6. 2016, bylo totiž výše jmenovanému uloženo již druhé správní vyhoštění, a to na dobu 5 let, a byla mu stanovena lhůta k vycestování z ČR v délce 30 dnů. Výše jmenovaný tedy pobýval ode dne 6. 2. 2017 na území nelegálně a byl rovněž veden v ENO, a to do data 6. 2. 2022. Žalobce byl proto dne 19. 10. 2018 zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
24. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka správního řízení dne 19. 10. 2018 uvedl, že už nechce být v ČR a chce vycestovat zpět do Vietnamu, kde má zázemí, vlastní tam dům, ale nemá peníze na vycestování. Dle jeho slov mu ve vycestování brání pouze nedostatek financí a absence platného cestovního dokladu. Rovněž sdělil, že jeho zdravotní stav je dobrý.
25. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
26. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie zcela ignoroval. Rovněž opakovaně ignoroval rozhodnutí správních orgánů o správním vyhoštění a pokoušel se znemožnit realizaci vyhoštění účelovým podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
27. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3-5 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval

právního řád ČR, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

28. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
29. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
31. Usnesením ze dne 26. 11. 2018, č. j. 17 A 169/2018-17, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 7. 12. 2018) ve výši 3.100 Kč/úkon, celkem tedy 6.200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí na bankovní účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 27318.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 16. ledna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně